

Колодій А.І.

студентка,

Науковий керівник: Кікоть А.А.

доктор культурології, професор,

Харківська державна академія культури

ЗНАЧЕННЯ ГРИМУВАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА В СТВОРЕННІ ХУДОЖНЬОГО ОБРАЗУ АКТОРА

Сучасне театральне мистецтво України характеризується яскравим сплеском пошуку нових форм та методів сценічної виразності. Одним із найяскравіших методів стало гримувальне мистецтво, що вивело театральне мистецтво на новий рівень, адже дозволяло з більшою виразністю підкреслювати риси образу актора.

Гримувальне мистецтво є мистецтвом зміни зовнішності актора, переважно його обличчя, за допомогою гримувальних фарб, пластичних та волосяних наклейок, перуки, зачіски та іншого відповідно до вимог його роботи над сценічним образом. Воно допомагає передати внутрішній світ образу. Грим є одним з компонентів побудови образу, на ньому лежить завдання «оформлення» обличчя актора і, залежно від трактування ролі, надання йому такої виразності, яка сприяла б максимальному і всебічному розкриттю художньому образу. Кожний образ створюється виходячи з особистісних особливостей виконавця, його характеру, творчого потенціалу його особистих переваг. Головне – актор повинен гармонійно себе почувати у своєму «амплуа». У свою чергу, ще перша поява актора на сцені, ще до вимовлених їм слів, робить іноді вирішальне враження на глядача. Дійсно – зовнішність людини, особливо її обличчя, дає досвідченому спостерігачеві повне уявлення про моральні властивості людини, її вік, іноді і її професію.

Видатний режисер та актор К. С. Станіславський вказує з якою повагою, любов'ю та увагою актор повинен ставитись до свого гриму. Він зазначив: «Грим потрібно наносити на обличчя не механічно, а так кажучи, психологічно, думаючи про душу та життя ролі. Тоді невелика зморшка отримує своє внутрішнє обґрунтування від самого життя, котре наклало на обличчя цей слід» [1, с. 252].

Грим як один із засобів створення акторського сценічного образу пов'язаний у своїй еволюції з розвитком драматургії та боротьбою естетичних напрямків у мистецтві. Характер гриму залежить від художніх особливостей п'єси та її образів, від задуму актора, режисерської концепції та стилю оформлення спектаклю. У сучасному театрі мистецтво гриму розвивалося у боротьбі з естетичними та формалістичними течіями, представники яких то відмовлялися від гриму, то застосовували схематичний абстрактний грим. Нерідко в пошуках яскравості та характерності актори надавали гриму деяку гротескність, звертались до кітчю.

Кожний актор вносить досить часто істотні зміни в запланований ескіз гриму, а іноді пропонує свій власний начерк зовнішності героя вистави, якого йому належить зображати. Фактично кожен актор в більшій чи меншій мірі самостійно працює над гримом, звичайно, погоджуючи свій задум із задумом режисера і художника. Ось чому актор, а не тільки режисер і художник, повинен бути знайомий з основними правилами і технікою гримування [2, с. 6].

Для гримера, як і для художника, найбагатшим джерелом, що допомагає знайти характерні особливості людського обличчя є твори великих майстрів живопису, скульптури та малюнка. Але ще більш важливим джерелом служить саме життя з її багатством і різноманітністю осіб, типів, характерів.

Тонкий художній смак, почуття міри є неодмінною умовою художності образу. Вміти відібрати найголовніше, саме характерне в образі, кожну рису, кожну кольорову пляму зробити лаконічною і досить виразною, не зіпсувати враження глядача надлишком фарб, наклейок, наліпок, великою кількістю гримувальних засобів, домагаючись максимального наближення до живих людських фарб, – і ось, мабуть, що має відрізнити професійного художника-гримера [3, с. 7].

Вдало знайдений грим часто стає своєрідним ключем або поштовхом до виявлення найбільш типових рис характеру персонажа, породжує у актора гарне творче самопочуття, віру в себе і є завершальним етапом роботи над роллю.

Список використаних джерел:

1. Когтев Г. В. Грим і сценічний образ // Москва, 1989. – 112 с.
2. Лівшіц П., Темкін А. Сценічний грим і перука // Москва, 1955. – 120 с.
3. Логінова В. А. Замітки художника гримера: метод. посібник // Москва, 1978. – 88 с.

Компанєєтс М.О.

аспірант,

Київський національний університет культури і мистецтв

ВЕБ-САЙТ ЯК ЄДНІСТЬ ФУНКЦІОНАЛЬНОГО ТА ЕСТЕТИЧНОГО

На сучасному етапі розвитку людства, коли воно вже увійшло в інформаційну епоху, користування Інтернетом стало повсякденною справою для багатьох людей. А оскільки однією з основних складових Інтернет-простору є веб-сайти, то важливого значення набуває те, яким чином вони спроектовані, адже від цього залежить їх здатність задовольняти велику кількість певних людських потреб.

В кожному веб-сайті можна виділити його функціональну та естетичну сторону. Функціональною стороною є сервіс, який надає сайт, а естетичною – його зовнішнє оформлення. Але в багатьох випадках аналіз ефективності сайту зводиться до розглядання лише однієї з цих двох сторін, а іншій стороні при